

Omilie la pomenirea Sfântului Mucenic

Haralambie) (Ρουμανικά, Romanian)

[Εκλεκτές Μορφές](#)

Credința făcătoare de minuni

În această predică, iubiților, vom vorbi despre un mare mucenic al credinței noastre, care ne aduce în memorie locurile cele sfințite ale Asiei Mici, acolo unde vreme de veacuri, până în 1922, a existat o întreagă lume creștină.

Asia Mică, țara de neuitat! Oriunde ar săpa cineva, va afla oseminte de eroi, moaște de sfinți, cruci și iconițe și ruine ale bisericilor și mănăstirilor. Acum, toate s-au pierdut și cei care sunt originari din acele părți și au venit în Elada, își amintesc cu emoție de patria pierdută, care a născut atâția eroi și martiri ca nicio altă țară creștină. Unul din acești martiri este și Sfântul Haralambie, pe care îl sărbătorim pe 10 februarie. Despre el vom vorbi, pentru că viața lui arată cât de mare este puterea credinței pe care o învață Evanghelia.

Sfântul Haralambie a trăit în veacul al II - lea după Hristos. S-a născut într-o cetate din Asia Mică, Magnisia, care nu este foarte departe de mult-regretata Smirna. Creștinii cetății îl prețuiau pe Sfântul Haralambie pentru caracterul lui curat, pentru

marea lui credință și l-au ales preot. Lumea astăzi aude cuvântul „preot” și nu-i dă nicio importanță. „Popă”, spune altul și copiii auzindu-i pe cei mari vorbind despre preoți cu dispreț nu vor să devină preoți când se fac mari. Și preotul peste câțiva ani va fi ceva rar. Despre această disprețuire față de preoție sunt vinovați, desigur, și câțiva preoți nevrednici, care nu-și cinstesc sfânta misiune. Dar Sfântul Haralambie nu a fost unul din preoții obișnuiți; a fost preot care avea conștiința misiunii sale. Liturghisea și plângea de emoție. Propovăduia cuvântul lui Dumnezeu și făcea ca și cele mai reci inimi să se emoționeze și să-L iubească pe Hristos. Îi iubea pe săraci și pe bolnavi și vizita casele creștinilor și îi sfătuia pe toți, mici și mari, să rămână credincioși lui Hristos. ([περισσότερα...](#))